

Més enllà de provar la corrupció, la imminent sentència de l'espoli del Palau hauria de sacsejar la consciència de tota la societat catalana, que ha d'abandonar la minoria d'edat i el confort de 'l'oasi'

Cas Palau, la fi de 'l'omertà'?

ÀLEX SOLÀ
ADVOCAT DE LA FAVB

El passat 16 de juny el judici del cas Palau-CDC va quedar vist per sentència. Abans que sigui publicada la decisió del tribunal podem fer un balanç del que ha significat el judici, especialment en aquesta tribuna, atès que la Favb, fent-se ressò de la indignació de la ciutadania de Barcelona aquell 2009, va decidir exercir l'acusació popular en la causa judicial.

Temps hi haurà per valorar la sentència de la Secció Desena de l'Audiència Provincial de Barcelona i, posteriorment, la sentència de la Sala Segona del Tribunal Suprem que resolgui el recurs de cassació que de ben segur que hi serà interposat en contra.

La decisió judicial haurà d'establir per una banda els fets provats des del punt de vista penal i, per l'altra, la seva incardinació amb els tipus delictius vigents aquell juliol de 2009. Una qüestió rellevant, ja que tot i que no és fins a la reforma del Codi Penal aprovada per la Llei Orgànica 1/2015, de 30 de març que va entrar en vigor el dia 1 de juliol de 2015, en què

Tant la societat com les institucions van fer contemplació passiva de l'espoli sistemàtic de l'entitat cultural

es va introduir un nou Títol XIII bis, denominat "dels delictes de finançament il·legal dels partits polítics", alguns d'aquells comportaments ja eren constitutius d'infracció molt greu d'acord amb l'article 17 de la Llei Orgànica 8/2007, de 4 de juliol, com ara "l'acceptació de donacions o aportacions que contravenen les limitacions o requisits" establerts a la pròpia llei "tenint

Pintada del 2005 al barri del Carmel al·lusiva a la corrupció

DANI CODINA

idèntica qualificació l'assumpció, per terceres persones, de les despeses del partit".

Per això, aquest judici no només ha estat un escrutini públic, sinó que pensem que serà transcendent també la declaració de fets provats en allò relatiu a si, sota la direcció de Millet i els Montull, el Palau va vehicular diners cap a Convergència Democràtica de Catalunya.

Catarsi col·lectiva

Més enllà d'aquestes qüestions, el tan llargament esperat judici del cas Palau, per una combinació de circumstàncies, ha tingut el valor d'escenificar un canvi social, catàrtic i crític, en el qual, de forma majoritària i explícita, el poble català hauria d'abandonar de grat o per força la minoria d'edat i el confort de viure a aquell "oasi" en què el que fem nosaltres és bo i millor pel simple fet que ho fem nosaltres.

I aquest creixement com a societat hauria de passar per

assumir una part de culpa. La forma grollera i dilatada en el temps en què es van anar succeint els fets posa en evidència l'omertà en què ha estat submergida la nostra societat. Utilitzem el terme en l'accepció de l'Enciclopèdia que "l'omertà" ha d'ésser entesa com una força que governa la consciència pública, ja que de cap altra manera els ciutadans i les seves institucions haurien fet contemplació passiva de l'escàndol de l'enriquiment dels directius d'una entitat cultural sostinguda amb diners públics i l'ús obscur dels fons de l'entitat.

Com vàrem dir en les conclusions definitives de l'acusació popular exercida per la Favb, Fèlix Millet i els seus sequaços, prevalent-se del prestigi de l'entitat que presidia de la qual se n'havia apropiat personalment i de la confiança que en el mateix s'havia dipositat, amb la inestimable ajuda per l'abandó de les seves

funcions dels membres del Patronat de la Fundació Privada Orfeó Català Palau de la Música, dels membres de la Junta Directiva de l'Associació Orfeó Català, dels integrants del Consorci del Palau de la Música Catalana, de la deixadesa

Depèn de la ciutadania que aquest cas serveixi per quelcom més que certificar la defunció d'un partit polític

o imperícia de les empreses d'auditoria, de la Intervenció General de la Generalitat de Catalunya i, almenys també, del servei d'inspecció i control de subvencions del Ministeri de Cultura, es va poder dedicar en les darreres dècades a apropiar-se d'una part important de les ingents quantitats de diners públics i privats que arribaven al Palau

de la Música Catalana per sostenir la seva activitat, l'edifici que l'acull i la seva pròpia existència, tot adreçant una bona part al partit polític hegemònic en aquells temps a Catalunya.

Aquest espoli sistemàtic i a gran escala va ser possible amb la utilització d'una subtil combinació de repartiment d'avantatges i corrupció per assegurar aquella omertà, la instrumentalització del sentiment de pertinença a una cultura comuna, i la manca d'escrúpols i responsabilitat social per part de les classes dirigents catalanes, que ocupaven els càrrecs en els òrgans de control dels ens que conformaven l'entramat del Palau de la Música, que va garantir la impunitat que va gaudir fins al 2009. La corrupció a què ens referim ha quedat provada en la fase plenària del judici i esperem que així sigui recollida a la declaració de fets provats.

Militar en la vigilància

Però la sentència també ens ha d'ensenyar que no podem confiar la vigilància del sistema en exclusiva a l'administració de justícia, que es pronunciarà 8 anys després de descobrir-se els fets. Hem de ser els ciutadans els que disposem de les eines per poder denunciar els indicis que detectem i hem de saber que aquelles denúncies seran recollides i estudiades, al mateix temps que es protegirà qui alerti el sistema. En els milers de folis de la causa trobem, per a vergonya del sistema, diverses denúncies produïdes a l'inici dels anys 2000 sobre els fets que ara hem jutjat. Si tots reduïm la tolerància, si tots militem en la vigilància, si, en definitiva, elevem la moral pública, el cas Palau-CDC haurà servit per quelcom més que per certificar la defunció d'un partit polític. O només ha servit per fer algun canvi de nom?